

ко, каквото става наоколо му. А да се лови въ водата е много опасно, защото бегемотътъ лесно обръща лодката и ловцитѣ оставатъ въ водата.

Щомъ се мръкне бегемотътъ излиза отъ водата навънъ. Издава единъ особенъ гласъ, приличенъ на скриптене отъ тежко натоварени кола. Това е знакъ, че кани другаритѣ си да търсятъ храна. Така се събиратъ нѣколко бегемоти, а понѣкога цѣло стадо и тръгватъ изъ засѣянитѣ полета. Дѣто минатъ тия проклѣти звѣрове всичко опустяватъ, като градушка. Тѣ изпотъпковатъ много по-вече, отколкото изядатъ. Ето защо тамкашнитѣ жители много мразятъ бегемота и го наричатъ синъ на дявола, изпратенъ на земята само да пакости на хората.

Трудно се убива този звѣръ и съ орѣжие, защото гладката и мургавата му кожа е тѣй дебела и здрава, че куршумътъ неможе да я пробие навсѣкждѣ даже отблизу. Обикновено ловцитѣ улавятъ бегемота въ приготвена примка или капанъ! Тѣ изкопаватъ дълбоки ями, покриватъ ги отгорѣ съ леки клончета и нареждатъ снопове жито, папуръ, и др. храна, каквито животното обича.

Зарадъ храната бегемотътъ пада въ ямата и тогава е вече въ рѣцѣтъ на човѣка. Но пакъ не се вдава лесно, противи се дълго врѣме, до като го застрѣлятъ или промушатъ, дѣто кожата му е по-тънка, напр. около очитѣ, ушитѣ, гънкитѣ и слабинитѣ му. Тамъ кожата има червеникъвъ цвѣтъ. Въ наше врѣме ловътъ на бегемота е много усиленъ, защото само единъ убитъ бегемотъ добръ възнаграждава ловеца. Най-цѣнни сѣ кучешкитѣ му зѣби, отъ които издѣлватъ